# Pregaria.cat

**Entrada**

## Moment contemplatiu

Feia com mitja hora que el grup havia arribat al refugi. La pujada havia estat bastant dura, i la majoria del grup descansava. Aprofitaven el sol, que ja anava de baixa, i respirant a fons, gaudien d'aquell relax que només es troba a l'alta muntanya.

El Cinto, però, que es coneix l'indret, lentament va anar pujant pel camí dels llacs. Sense córrer. Els ulls ben oberts, la ment neta, el pas lent, i la plenitud del silenci.

La darrera vagada que hi havia pujat havia fet el mateix, i recordava aquella roca, amagada entre els arbres, on havia tingut una de les experiències més notables de tota la se vida.

*"Va ser aquí. Fa dos anys Estava assegut sobre aquesta mateixa roca. Era al matí. Sense adonar-me vaig anar entrant com en una gran serenitat, com si m'introduís en un àmbit de total transparència i claredat. En un moment tot em va semblar formant part d'una mateixa realitat. Els arbres, més propers; el barranc frondós, el soroll de la riera allà a baix, el vent, el cant dels ocells, l'aire, els cims nevats, la molsa.... tot, i jo mateix.*

*I de sobte vaig creure. Cap raó, cap conclusió, cap lògica, cap demostració. Era el tot de tot que em comunicava: soc aquí.*

*Recordes ? Et vas agenollar en aquell petit racó sota l'arbre. Precisament agenollar-se era el senyal que creies que mai series capaç de fer si no creies. I vas cridar amb totes les forces: Déu !!"*

El Cinto va recordant el catecumenat, la lectura dels evangelis, l'anada a Montsant, aquelles nits de pau, el dia que va formalitzar la nova vida, la conversa, el perdó, la comunió....Quina força, quin goig, quina trobada, quina música, i especialment quin sentit.

*"I jo que em pensava que aquell moment contemplatiu anava a durar tan poc, que segurament esdevindria com un parèntesi, que no podria resistir a l'ambient hostil. I ja veus, Jesús, fa dos anys, i ha anat creixent aquesta fe en Tu. El moment contemplatiu s'ha convertit en una nova vida. La teva en mi".*